

sitation og al indgaaende Skibs-Told eller Havne-Penge, og for al anden Paalæg, være frie, saafremt de ei nogen Varer eller Gods af deres Skibe udtage, deraf intet falholde og intet gjøre imod Stedets Love eller Sædvaner.]

33. [Ingen af begge Konger vil tillade, at nogen Krigs- eller andet Skib, som til nogen Fyrstes, Republikves eller Steds Tieneste er udrustet, tager eller i Hans Havne, Floder eller Strømme den andens Undersaatters Skibe nogen Skade eller Molest tilføier. Og om sliq Ulykke sig uformodentlig tildrog, skal den ene af Kongerne anvende Sin Myndighed til at forskaffe den anden Satisfaction, enten ved at restituere det fratagne, eller Skaden efter Ret og Billighed at erstatte.]

34. [Ei heller vil de tilstæde, at Søe-Røvere eller andre deslige Fribyttere i deres Riger og Lande nogen Tilflugt have; Men skal tvertimod, saavidt mueligt, lade dem forfølge, straffe, og af deres Havne fordrive; Og skal de ved bemeldte Søe-Røvere og Fribyttere røvede Skibe og Varer, saavidt deraf in Natura findes, strax og uden Lov og Rettergang de retmæssige Eiermænd, som dem tilbagefordre, igien tilstilles.]

35. [Hvis nogen af begge Nationers Skibe paa Kysterne af den anden Konges Lande strande eller lide Skibbrud, skal samme Skib med al deres Tilbehør, Gods og hvad deraf tilovers bliver, Eiermanden igien tilstilles, saafremt han selv eller hans Fuldmægtig eller Factor inden Aar og Dag, fra Skibbrudet at regne, sig samme Skib og Gods tilegner og tilbagefordrer. Saa skal de, som boe paa Kysterne imod Omkostningernes og Umagens tilbørlige Erstatning hielpede de Nødlidende, saavidt mueligt, og gjøre al deres Flid, Skibet at frelse, eller Godset og alt andet redde, og Eieren til Beste udi Sikkerhed at bringe.]

36. [Hvis nogen af den ene Konges Undersaatter fornærmedes i den andens Gebeet, skal denne gjøre Anordning, at efter Landets Ret og Loven Justitien uden Ophold administreres, og at de, som saadan Uret og Fornærmelse have begaaet, tilbørlig straffes samt erstatte den Forurettede sin Skade.]

37. [Begge Konger skal drage Omsorg, at de Domme, som angaae giorte Priser til Søes, fældes efter Ret og Billighed ved umistænkte og uinteresserede Personer, og skal de strengeligen

befale deres Betiente, samme Domme aldeles efter deres Indhold at exequere.]

38. [Dersom nogen af bemeldte Kongers Ambassadeurer eller andre ved den andens Hof residerende publicque Ministre sig over slige Domme besvære, skal Kongen, for hvilken sliq Klagemaal føres, lade bemeldte Domme Sit Consiel revidere og examinere, om alting efter denne Tractat og med al lovlig Forsigtighed er tilgaaet; Og dersom anderledes er handlet, da det lade remedere; hvilken bør skee inden 3 Maaneder i det længste, hvorved iagttages, at det, hverken før end Dom gangen er eller medens Sagen er under Revision, tillades Varerne, hvoraf Sagen sig reiser, af Skibene at udlosse, sælge eller distrahere, med mindre det skeer med Parternes Samtykke og for at forekomme, at de ei skal forderves.]

39. [Den ene Konges Underdanere maae i den andens Lande frit betiene sig af hvad for Advocater, Procuratorer og Notarier, dem got synes, hvilke til den Ende af Øvrigheden, naar Fornødenhed det udkræver, efter Ansøgning skal forordnes. Iligemaade maae de paa Steder, hvor de boe, holde deres Papirer, Regnskabs-Bøger, og andre deres Handel betreffende Skrifter, i hvad de Sprog de vil.]

40 Den ene Konges Undersaatter skal i den andens Lande ei ansees som Udlændiske, og følgerigen være frie for Kronens Arvefaldsret til noget af de efterladte Arvemidler, samt for anden sliq Rettighed, af hvad Navn være maatte, deraf at erlægge; Og skal deres Arvinger, som ere Undersaatter af den Anden Konge, uden hinder arve og tiltræde alt deres Gods og Midler, rørendes og urørendes, enten efter Testamente, eller den Arve-Ret og Orden, som paa de Steder, hvor Arven findes eller den Afdøde sin Boepæl haft haver, fastsat er, og det saaledes, som Lovene forordne. Hvis mellem Arvingerne Dispyte om Arven opkommer, skal Stedets Dommere Processen ved endelig Dom afgjøre. Gods, Varer, Papir, Skrifter, Regnskabs-Bøger og alt, hvad som kan tilhøre slige Afdøde, skal umiddelbar deres Arvinger tilhøre, hvilke, naar de er nærværende og myndige, eller og de ved (*) Testamente satte Executorer eller Formyndere, eller de af dem med Fuldmagt forsynede, skal efter Omstændighederne have Magt til at tage det alt til sig, der administrere og derover have fri Raadighed. Men dersom slige Arvinger vare fraværende eller umyndige, eller de myndige Arvinger vare